

Ἀρμάδα ἐκατέβη ἔς Ἀνάπλι κι ἄραξε
 Κι αὐτὸς ἀπ' τὰ δερβένια μ' ἀσκέρι διάβηζε.
 Πιάνει χαρτιά καὶ ξέλνει, χαρτιά καὶ προβοδᾷ·
 „Σ' ἐσένα, Μοῦρτο-Χάμιζα, ὅς ἐσᾶς, Ἀρβανιτιά,
 Γλήγορα νὰ σκωθῆτε αὐτοῦτ' ἀπ' τὸ Μωρεά.“ —
 „Ἐγὼ χαρτιά ἔχω χίλια καμμένα σὴν φωτιά·
 Καὶ σένανε σὲ γράφω σὴν κάτω τὴν μεριά.“ —
 „Σῶπα, σῶπα βρὲ Μοῦρτο, καὶ μὴ παραμιλῆς
 Γιὰτ' ἔχεις ἴγ' ἀσκέρι καὶ τὸ μετανοεῖς.“
 „Μπεκιαρικά τουφέκια χιλιάδαις ἔξ, ὀκτώ,
 Καὶ σεῖς, οἱ Καλιουντζήδες, χιλιάδες ἐκατό.“ —
 Ἄλλά! ἀλλά! τὸ λένε, τραβοῦνε τὰ σπαδιά,
 Βανοῦν ἔμπροσά τοὺς Τούρκους, ἔμπροσά ὡσάν τραγιά.

4. Κυρίσος Μιχάλης.

Θέλω νὰ κάτσω, νὰ σᾶς πῶ, πολλὰ νὰ θαυμα-
 χθῆτε.

Τίς ἦτον ποῦ τὸν ἔλεγαν κυρίσος ὁ Μιχάλης,
 Ἐίχεν τὸν βιὸν ἀρίφνητον τὴν ἀφεντιὰν μεγάλην.
 Καὶ κάθονταν εἰς σπῆτι του, κακὸ δὲν εἶχ' ὁ νοῦς
 του.

Ἐνα ῥοκά ἀνάγνωσαν μέσα εἰς τὸ διβάνι, 5
 Ὅπου τὸν κόσμον χάλασε, τὸμ πόλεμος γυρεύει.
 Ὡς τ' ἀκουσεν ὁ βασιλεῦς, πολλὰ τὸν κακοφάνη·
 Μηνᾶ τὸν καπιτσιμπασην, γοργὰ τὸν συντυχαίνει·
 „Γοργὰ νὰ πᾶς στὸν Ἀχελὸν, εἰς σπῆτι τοῦ Μι-
 χάλη.

Ἐκεῖ ὀμπρὸς τὴμ πόρταν του νὰ ἴδῃς, νὰ τὸν χρεμάσης, 10
 Καὶ τὸν μικρὸν του τὸν νιὸν νὰ ἴδῃς νὰ τὸνε πιάσης
 Φυλάγου κ' ἀπ' τὸ πρᾶγμα του βελόνι νὰ μὴ χάσης.“ —
 Μισάνυχτα ξεπόρτισε, εἰς τὸν Ἀχελὸν ἐπῆγε.
 Ὡσαῦμ πουλὶ ἐπέταξεν, ὡσάν σαγιττα πῆγε.

Σάν τὸν ἴδεν ὁ Μιχάλημπεης ἐπροσηκᾶθηκέ τον 15
 „Ἡρθες καλῶς, ἀφέντημου, κάτσε νὰ γευματίσης.“ —
 „Δέν ἦρθα γὰρ διὰ τὸ φαγὶ οὐδὲ διὰ τὸ ποτῆρι·
 Τὸν λόγον ποῦ π' ὁ βασιλεῦς, τὸ θέλημα νὰ κάμω“ —